

de STEM van de LAATSTE BAZUIN

39^e jaargang nr. 55, winter 2013

*Driemaandelijke uitgave van de
Hersteld Apostolische Zendingkerk in Nederland*

Advent

*Vier zondagen:
Levavi,
Populus Sion,
Gaudete,
Rorate.*

*Betekenis:
Opgeheven,
Volk van Sion,
Verheugt u,
Daurwt!*

*Laten we ons hart opheffen,
volk van Sion,
tot Hem
Die komt.*

*Laten we blij zijn,
Ons verheugen op Hem
en dankbaar zijn
voor al Gods gaven.*

abe

COLOFON

Uitgeverij 'De Kandelaar'
Herenweg 7 bis
3513 CA Utrecht
Telefoon: 030 230 07 44
www.uitgeverijdekandelaar.nl

Redactie:

Hogerbeetsstraat 32
2242 TR Wassenaar
www.hazknederland.org
a.w.b@casema.nl
Telefoon: 030-603 28 98

Abonnementen worden gratis verstrekt.

Opgave 023-5285561 of via e-mail:
info@uitgeverijdekandelaar.nl
Overname van artikelen alleen met toestemming, ongewijzigd en met bronvermelding.

Redactie:

A.W. Berkhof

Hoofredactie: H.F. Rijnders

Productie en lay-out:

theologische uitgeverij
NARRATIO
Postbus 1006
4200 CA Gorinchem

ISSN: 1568 - 3419

Bij de voorplaat:
Zo zouden de wijzen
gereisd hebben in Jezus' tijd.

Advent 2013, vriendschap met Jezus en heiliging

'Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien.'
(Hbr.12:14)

Advent betekent: 'Komst'. De meesten van ons weten dit. Het ziet op de komst van de Here Jezus Christus, eerst als Kindje in de kribbe, maar voor ons met name ook als onze verheerlijkte Bruidgom bij de eerste opstanding. De Bijbel verkondigt dit onder meer in 1 Korinthe 15:51-58 en 1 Thessalonicensen 4: 3-18. Nu wijst de apostel Paulus ons op heiliging. Deze heiliging, zo leert ons Hebr.12:14, is noodzakelijk om eenmaal onze verheerlijkte Bruidgom, Jezus Christus, tegemoet te gaan in de lucht. Het is daarom goed om eens te onderzoeken wat de Heer met heiliging bedoelt en wat heeft vriendschap met Jezus daarmee van doen?

Vriendschap met God

In de Bijbel lezen wij over twee mannen die zich vriend van God mochten noemen. De eerste was Abraham en de tweede Mozes. De apostel Jacobus noemt Abraham in Jc.2:23 een vriend van God. Waarom was Abraham een vriend van God? Apostel Jacobus brengt deze vriendschap tussen God en Abraham in verband met het offer van Izaäk. Toen Abraham van de HEERE God de opdracht kreeg om zijn zoon Izaäk te offeren op een berg in het land Moria,

vertrouwde hij volledig op de HEERE God. Hij geloofde in God en uit dat geloof vertrouwde hij volkomen op de juistheid van de opdracht van de HEERE God. Er was dus een sterke geloofs- en vertrouwensband tussen Abraham en de HEERE God. Het is uit dat geloof en vertrouwen van Abraham in God en de daaruit volgende geloofsdaad dat de apostel Jacobus Abraham in zijn brief een vriend van God noemt.

Mozes

Mozes was ook een vriend van de HEERE God. Deze vriendschap tussen de Heer en Mozes was zo innig, dat de Heer persoonlijk Zijn vriend Mozes na zijn dood begroef op een plek die niemand kende en waar Hij Mozes bewaart, naar Deuteronomium 34:5,6. De innige vriendschap tussen de HEERE God en Mozes was een gevolg van het feit, dat Mozes in gehoorzaamheid alle opdrachten van de Hem uitvoerde. Zelfs de moeilijkste opdrachten die de Heer hem gaf, voerde hij uit. Door die innige vriendschapsband tussen de HEERE God en Mozes vertelde Hij aan Mozes Zijn raadsbesluit over het volk van Israël. Mozes werd steeds op de hoogte gebracht over Zijn plannen. Wij lezen 'En de HEERE sprak tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend' (Ex.33:11a). Mozes kon in die

momenten zelfs de HEERE God nog op andere gedachten brengen door, uit zijn liefde voor het volk, te smeken en te pleiten voor hen. De HEERE God luisterde naar Zijn vriend.

Zijn wij vrienden van Jezus?

Wij weten nu vanuit de Bijbel, dat er vriendschap bestaat tussen God en mensen, ziende op Abraham en Mozes. Zouden wij dan niet een vriend met God of Jezus willen zijn? Ja, natuurlijk willen wij een vriend van Jezus zijn. Maar wat moeten wij daarvoor doen? De Here Jezus zegt ons in de Bijbel hoe wij een vriend van Hem kunnen worden. In het evangelie van Johannes zegt de Heer: 'Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied' (Jh.15:14). Dat is nu precies wat Abraham en Mozes deden. Zij deden wat de HEERE God hen gebod. Doen wij dat ook? Het is belangrijk dat wij de wil in ons hart hebben om een vriend van Jezus te zijn. Als wij die wil in ons hart hebben, dan hebben wij ook de wil in ons hart om alles te doen wat Hij ons opdraagt.

Als wij een vriend van Jezus willen zijn en onze Vriend Jezus zelfs willen ontmoeten, zullen wij ons dienen te heiligen. Apostel Paulus verkondigt ons namelijk in Hbr.12:14 dat wij de Here Jezus slechts zullen zien, als wij ons heiligen. Heiliging is dus noodzakelijk om een vriend van de Here Jezus te worden. Maar hoe dan?

1 Th.5:12-23 (heiligmaking)

In het genoemde tekstgedeelte vinden wij enkele voorwaarden om

tot heiliging te komen. Ik noem ze u in het kort op: 'Erken uw dienaars in hun ambt en heb ze daarom lief, bewaar de vrede onder elkaar, vermaan de ongeregeld levende gelovigen, vertroost de kleingelovigen, ondersteun de zwakken, wees geduldig ten opzichte van alle mensen, vergeldt niet kwaad met kwaad, streef altijd het goede na tegenover iedereen. Verblijdt u altijd. Bidt zonder er mee op te houden, Dankt God over alles, dat is namelijk de opdracht van God, door Jezus Christus. Blust de Geest niet uit. Veracht de profetieën niet.' Dit zijn voorwaarden om tot heiligmaking te komen.

Kunnen wij ons daarmee zelf heiligen. Nee, zeker niet. Het zijn voorwaarden die de Heer ons stelt om tot heiligmaking te komen. Hij heiligt ons, want na de voorwaarden uit 1 Thessalonicensen 15:12-22. sluit de apostel Paulus dit tekstgedeelte met een prachtige belofte af in vers 23: 'En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst van onze Here Jezus Christus blijken in allen dele onberispelijk bewaard te zijn.' De Heer Zelf heiligt ons tot de dag van de wederkomst van Jezus Christus in de eerste opstanding.

Bent u op zoek naar heiligmaking en vriendschap met Jezus? Ik wel. Ik wil de Here Jezus zien in Zijn komst. U toch ook! Heerlijk! Het is advent.

J.R.Misset

Woord: 'kataluma'

Het Griekse woord 'kataluma' dat in de titel van dit artikel voorkomt, vinden we op drie plaatsen in de Bijbel. Twee keer wordt het vertaald door 'vertrek', namelijk de bovenzaal waar de Heer met Zijn discipelen het pascha vierde op de avond voor Zijn kruisiging: 'en zegt dan tot de heer van dat huis: De Meester zegt u: Waar is het vertrek, waar Ik met mijn discipelen het Pascha kan eten?' (zowel in Mr.14:14 als Lc.22:11). Nu zou het vreemd zijn in het kerstnummer van dit tijdschrift dit woord te bespreken, ware het niet dat de andere plaats waar we het woord tegenkomen Lucas 2:7 is, namelijk: 'zij baarde haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg.' Hier is 'kataluma' vertaald door herberg. Dat is inderdaad een mogelijke vertaling, hoewel voor de herberg in de gelijkenis waar de barmhartige Samaritaan heengebracht werd, Lucas het woord 'pando'cheion' gebruikt.

Een grot?

In Engelse vertalingen wordt wel de zaal waar het pascha gevierd werd, 'guestroom' (het gastenverblijf) genoemd. Nu waren de huizen in Bethlehem, die vaak maar 1 kamer hadden regelmatig voorzien van een kribbe, omdat ook het vee een plaats vond in de huizen. Het kwam daarnaast voor

dat onder de gastenverblijven een aparte plaats voor het vee was. We moeten daarom concluderen dat niet zeker is dat Jozef en Maria naar een stal of grot verwezen werden, maar wel dat er op de gewone plaats waar reizigers verbleven, geen plaats gevonden kon worden en er voor de pasgeboren Heiland geen andere rustplaats beschikbaar was dan een kribbe, een voederbak voor het vee. Justinus de Martelaar schreef ongeveer in 150 n.Chr., dus een kleine anderhalve eeuw na de gebeurtenis: 'Omdat er voor Jozef niets te vinden was om de nacht door te brengen, ging hij maar zolang een grot binnen dichtbij Bethlehem.' Hierop is de traditie gegrondvest dat de Heer in een grot die als stal gebruikt werd, was geboren. Justinus baseerde zich trouwens op Js.33:16, een tekst die hij toepaste op de Heer: 'Die zal in de hoogten wonen, de sterkten der steenrotsen zullen zijn hoog vertrek zijn.' Iemand schreef op internet: 'De herders vonden bij aankomst ook geen ontredderde Josef en een uitgeputte Maria in erbarmelijke omstandigheden, anders had hun eergevoel ze wel gemotiveerd om ze te helpen en ze uit te nodigen in hun eigen huis. Maar blijkbaar troffen ze Jozef en Maria in zulke omstandigheden dat ze hen met een gerust hart weer achterlieten.' We moeten nu uit het voorgaande opmaken dat we niet precies weten hoe de omstandigheden

waren in welke de Heiland geboren werd. Vaststaat dat er in de gebruikelijke verblijfplaats geen plek was en dat Hij in een kribbe of voerbak (het gebruikte Griekse woord is een afleiding van 'eten') werd gelegd, een plaats waar vee verbleef.

Brood uit de hemel

In Gods Woord is niets toevallig, blijkt als we de Bijbel onderzoeken. De Heilige Geest heeft met beleid de diverse schrijvers op zo'n manier geïnspireerd dat er allerlei verbanden kunnen worden gelegd die bij de eerste blik gemist worden. De vraag is dan nu waarom er een verband wordt gelegd tussen de eerste en de bijna laatste dag van de Mensenzoon op deze aarde. Laten we proberen die vraag te beantwoorden.

Voorbeeld van een huis in Bethlehem

De Heer werd geboren in Bethlehem, een naam die 'broodhuis' betekent. In de nacht dat Hij verraden werd lezen we in Lc.22:19: 'Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot

mijn gedachtenis.' We hebben hier een overeenkomst, zeker als we weten dat het woord 'phatne' dat vertaald is met kribbe, ook broodbak kan betekenen. En in Jh.6:51 zegt de Heer: 'Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nederge-daald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld.' De Heer is het Leven en Hij geeft het leven, doordat Hij dat leven Zelf gegeven heeft en de kruisdood is gestorven. In plaats van ons. Maar daartoe moest Hij eerst op aarde komen.

Zijn werk werd niet voorzien en geacht, hoewel de Heer op vele manieren en in vele plaatsen Zijn tekenen heeft gegeven. Het Griekse woord voor 'teken' komt 69 keer voor in het Nieuwe Testament. Het eerste teken kregen de herders in de velden van Efrata: 'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David. En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.'

Nochtans plaats

Maar dat was niet in een gastenvertrek. Voor de Heer was er geen plaats in de 'kataluma' toen Hij geboren werd, terwijl er wel een plaats voor Hem was bereid in een kataluma, toen Hij met Zijn discipelen het pascha ging vieren in dat gastenvertrek, in die bovenzaal, in de nacht toen hij verraden werd. Had Hij Zijn plaats veroverd? Of wijst deze bijeenkomst naar een nieuw avondmaal dat eenmaal in

de hemel gevierd zal worden? 'Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd. Want Ik zeg u, dat Ik het voorzeker niet meer eten zal, voordat het vervuld is in het Koninkrijk Gods' (Lc.22:15,16), sprak de Heer tijdens die bijeenkomst. En ook tot overwinnaars van de gemeente te Laodicea wordt door Hem gezegd: 'Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij' (Op.3:20). De Heer heeft door Zijn kruisdood Zelf een plaats bereid in de hemel voor degenen die Hem willen volgen: 'Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams' (Op.19:9).

De wereld achtte Christus niet, toen Hij geboren werd. De Koning der koningen werd bij zijn geboorte in een kribbe neergelegd en in het officiële gastenverblijf was geen plaats. Hij verscheen namelijk in een wereld die in het boze lag,

waar de overste der wereld een gevallen engel was, die het kwade had geïntroduceerd en niets wilde weten van een zondeloos bestaan. Maar de Heer wist dat Hij de weg zou gaan van een kribbe naar een kruis en heeft voor allen die in Zijn Naam geloven, een plaats met vele woningen gecreëerd in een bovenzaal, in de hemel der hemelen, waar Hij gezeten is aan de rechterhand van Zijn Vader, die binnen korte tijd Zijn Zoon de opdracht zal geven om Zijn bruid te gaan halen, zodat de Bruiloft van het Lam gevierd kan worden en een ieder een onvergankelijk leven zal ontvangen van de Levensvorst. Hij voor wie geen plaats was in de kataluma heeft gezorgd voor een plaats voor Zijn liefhebbers, die eveneens in de herbergen van de aarde geen vaste plaats kunnen vinden en die uitzien naar het nieuwe Jeruzalem waar zij met Hem kunnen vertoeven. Ach Here, kom!

A.W. Berkhof

Nationale Synode 2013

De predikant en destijds preses van de PKN, G. de Fijter, viel het in 2008 op dat tijdens zijn vakantie in de Ardennen op de camping leden van heel verschillende kerken samen een dienst bijwoonden. Hij schreef er in een column over waarin hij pleitte een synode te organiseren van alle protestante kerken om

zo de eenheid onder christenen te laten zien. In december 2010 werd zijn idee werkelijkheid hoewel niet elke kerk wilde meedoen op grond van verschillende overwegingen. Vertegenwoordigers van de R.K.-kerk waren als waarnemer aanwezig. De stuurgroep nationale synode hoopte dat de ontmoet-

ting van kerken uit zou monden in een echte synode in 2018/2019. Dan is het namelijk 400 jaar geleden dat de Nationale Synode van Dordrecht werd gehouden, een bijeenkomst waar we bijvoorbeeld de Statenvertaling aan hebben te danken.

Eenheid

Al in 2010 waren vertegenwoordigers van onze kerk present en ook dit jaar zijn de broeders J.L.M. Straetmans en A. Hobé aanwezig geweest in Dordrecht. Wij geloven dat de kerk van Christus één is, bijvoorbeeld op grond van Ef.4:1-6 waar de apostel de gelovigen oproept waardig te wandelen: 'met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen, en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes: een lichaam en een Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping, een Here, een geloof, een doop, een God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in

allen.' Er is veel meer dat ons bindt, dan wat ons scheidt, terwijl wij ook nog eens de opdracht hebben gekregen in die ene kerk van Christus Zijn komst aan te kondigen en op te roepen tot bekering, wijzend op de oude paden die door de Heer Zelf zijn aangelegd.

Op verzoek van de redactie heeft profeet A. Hobé een verslag geschreven van de bijeenkomst, waar we hieronder het volgende aan ontleenen:

Eenheid in Christus

'De nationale synode van kerken hebben op vrijdag en zaterdag 25 en 26 oktober een bijeenkomst gehouden in Dordrecht. Daar waren ongeveer 300 personen aanwezig van diverse kerkgenootschappen. Deze dag werd geopend in de aula van het Wartburg College in Dordrecht. Thema van de morgen was: 'Verzamelen en verbinden.' Ons viel op dat op het diascherm stond vermeld: 'Het apostelschap en de gemeente', maar dat is later op de dag niet teruggekomen.

De aanwezigen werden welkom

geheten. De spreker gaf aan dat wij reisgenoten zijn die samen op weg gaan.

Daarna werd er voorgelezen uit de brief van apostel Paulus en wel 1Kor.3:1-11. De spreker gaf te kennen dat de Heer ons in eenheid moet samenbinden. Hij verwees naar de tekst uit het hogepriesterlijke gebed in Jh.17 dat 'zij allen een zullen zijn, zoals U, Vader, in Mij en Ik in U, dat zij ook in Ons een zullen zijn'. Zijn conclusie was dat 'Christus het fundament is, waarop wij moeten bouwen.'

Gespreksgroepen

Aan het einde van het welkomstwoord hebben we met elkaar een lied gezongen. Daarna werden er gespreksgroepen gevormd om met elkaar te spreken over het thema van de ochtend. De grote groep werd verdeeld in kleine groepjes. De gespreksleider van mijn groep gaf te kennen dat het prettig zou zijn een voorstelrondje te doen. Wie je was, waar je vandaan kwam en bij welke kerk je aangesloten was. Daarna begon de discussie. In deze discussiegroep werd gezegd dat de grenzen over kerkmuren heengingen.

We geloven in een drie-enige God. De bedoeling is om ons daarin samen te binden. Om met elkaar als christenen te spreken over dat verbinden. Zodat zij die dat nog niet zo zien hierover na zullen denken opdat ook dezen met de Heer in aanraking komen. Het resultaat zou dan zijn dat wij een grote verbondenheid met elkaar krijgen. Maar niet alleen onder de christenen moeten wij werken.

Het evangelie moet ook worden uitgedragen aan niet-christenen, want dat is de taak die de Heer ons gegeven heeft.

Kennen we onze eigen overtuigingen? De drie-eenheid is de basis, Christus en Die gekruisigd. We moeten elkaar de zonden vergeven, wat er ook gebeurd is. Alles wat de Heer gegeven heeft om dat te aanvaarden. Want de Heer geeft ons de opdracht, om Hem lief te hebben en onze naasten.

Ook werd de vraag gesteld: Wat is de identiteit van een christen? Waar start je je geloof? Het antwoord is om allereerst te tonen een christen te zijn in je handel en wandel. Ook werd nog eens verwezen naar Johannes 17 waar de opdracht tot eenheid in Christus vermeld staat. Men vond het jammer dat onder de christenheid zoveel verdeeldheid is. Het is daarom onze opdracht om te werken aan de eenheid. De opstanding van de Heer moet centraal staan in alles. Niet direct anderen veroordelen want dat komt ons niet toe. Maar wel aangeven dat je het bepaalde zaken niet eens bent.

Een van de aanwezigen gaf aan dat zij het moeilijk had met de vrouw in het ambt. Iets dat in diverse kerken wel wordt geaccepteerd. Wanneer wij de Bijbel als leidraad gebruiken kan dat volgens haar niet. Daar was een enkeling het wel mee eens. Maar er waren ook diverse meningen, dat dit wel kon. We leven nu in een andere tijd, dan toen de Bijbel tot stand kwam, vond men. Jammer dat men niet begreep dat we een onveranderlijke God hebben. Ook werd aangegeven dat Christus in ons leven centraal moet staan, in alles wat wij doen. Alles draait om

Dordrecht, Grote Kerk.

Gods onvoorwaardelijke liefde. Het was een sfeervolle morgen.

De middag

Thema van het middagprogramma was: 'De prijs van eenheid.' De aanwezigen werden welkom geheten. Er werd allereerst voorgelezen uit Numeri 10:29–32. Over deze tekst werd gezegd dat wij elkaar nodig hebben. De hervormden, de baptisten, roomse en al de andere kerken om het getuigenis uit te dragen. Daarna werd een filmpje getoond van de uitgangstekst van de conferentie met een toelichting. Men gaf te kennen dat wij de Heer nodig hebben. Maar ook hebben wij de Heilige Geest nodig. Het doet dan ook pijn dat die kudde zo verdeeld is. Hoop en liefde moeten ons samenbrengen. In het bijzonder werd de aandacht gelegd op het één zijn. Het moest volgens spreker mogelijk zijn om tot elkaar te komen. Er is behoefte aan eenheid. In onze eenheid vinden we de diepte van Christus. Zij die niet geloven vinden dat wij christenen nog erg verdeeld zijn. De spreker besloot met de woorden uit Jh.17:21 waar we lezen: 'opdat zij allen een zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.' Daarna gaf het koor enkele liederen ten gehore.

Opnieuw gaf een andere spreker te kennen dat eenheid waarachtig is, maar dat dit nooit ten koste mag gaan van de waarheid. Diverse personen gaven hun mening over de eenheid en wat men daarvoor zou

willen inleveren. Conclusie was: we moeten veel harder werken aan eenheid. De juistheid van christen zijn moet in ons gevonden worden. Zoals we dat in Jh.17 vinden opgetekend. We moeten ons verbinden. De gespreksleider vroeg: 'Welke prijs is men bereid te betalen voor eenheid?' In deze discussie waren de meningen behoorlijk verdeeld. Wel gaf men aan, dat het jammer was dat die eenheid gescheurd is. Wees elkaar in Christus onderdanig, werd gezegd. Ook moeten wij nadenken wat ambten en gaven zijn in de kerk van Christus. Het verlangen leeft om één te worden. Tijdens deze middagdiscussie werden er ook enkele liederen gezongen.'

Wat wij kunnen leren

De woorden van de Heer zoals die in Jh.17 staan opgetekend, waren volgens inleider G. van den Brink de liefste wens van Christus. Wij geloven evenzeer in de ene, algemene en apostolische kerk, die geleid wordt door de Heer Zelf. Maar het is ook voor ons goed een keertje afstand te nemen. De spreker verwees naar een uitspraak van de theoloog A.A. van Ruler: 'Een foto moet je niet van te dichtbij nemen, want dan verlies je het totale beeld.' Ook wijzelf moeten bedenken dat onze eigen kerkafdeling niet alleen zalmakend is, maar dat we deel uitmaken van een groter geheel, die katholieke=algemene kerk, waarin wij onze taak en zending hebben, zoals onze naam al aangeeft.

Redactie/A. Hobé

Een onbekende stad

'Maria dan maakte zich op in die dagen en reisde met spoed naar het bergland naar een stad van Juda' (Lc.1:39)

De engel Gabriël die aan Maria de aankondiging deed van de geboorte van de Zoon des Allerhoogsten besluit zijn bericht met de mededeling dat haar verwante Elisabeth ook zwanger is, zelfs al in de zesde maand, terwijl ze eigenlijk onvruchtbaar heette. De Statenvertaling heeft dan: 'Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn,' terwijl de NBG hier vertaalt: 'Want geen woord, dat van God komt, zal krachteloos wezen.' De NBG heeft hier het meest letterlijk vertaald, maar ook de Statenvertaling geeft goed weer wat de bedoeling is: Gods Woord heeft absolute schepingskracht en wat Hij spreekt, denk maar aan het begin van de hemel en aarde, zal zeker geschieden; niets is onmogelijk voor Hem die de wereld en al wat op en rond haar is, gemaakt heeft en trouwe houdt tot in eeuwigheid. Zowel de zwangerschap van Elisabeth die al op hoge leeftijd gekomen was, als die van haar nichtje Maria die Christus Jezus ter wereld zou brengen, was bij de mens niet denkbaar. Toch gebeurden deze zaken en ging de Heer Jezus uiteindelijk de weg van een kribbe naar een kruis om eeuwig leven te brengen voor allen die geloof zouden schenken aan die 'onmogelijke' Christus en Zijn werk.

(On)geloof

We lezen na de aankondiging in het Lucasevangelie dat Maria zich opmaakte en met spoed vertrok naar het bergland, naar een stad in Juda, namelijk de woonplaats van haar nicht Elisabeth die daar woonde met haar man Zacharias. De laatste had ook al bezoek gehad van de engel Gabriël, toen hij in de tempel aan het reukofferaltaar diende. Zijn gebeden waren verhoord, werd hem verteld en hij zou vader worden van een zoon. Toch kon de priester zijn oren niet geloven. Hij bleef ondanks dat een engel Gods deze bekendmaking aan hem deed, steken in zijn menselijke gedachten. Dat hij vader zou worden was vanwege de leeftijd van hem en zijn vrouw volgens hem onmogelijk. 'Waaraan zal ik dit weten,' vroeg hij Gabriël en wees op hun ouderdom. Hij zou de volle periode van de zwangerschap stom blijven, was het teken dat hij kreeg, opdat hij zou beseffen dat het spreken Gods nooit krachteloos was. Ook de profeet Jesaja mocht profeteren dat Gods Woord niet ledig tot Hem zou wederkeren, 'maar het zal doen wat Mij behaagt en dat volbrengen, waartoe Ik het zend' (Js.55:11). Maria had gezegd: 'Mij geschiede naar uw woord.' Zij had 'amen' gezegd op de aankondiging van de engel en ook dadelijk geloofd dat Elisabeth zwanger was. Zij vertrok met spoed naar de plaats in het bergland van Juda

om haar niet bij te staan en ongetwijfeld de mare die haarzelf ten deel was gevallen, met haar verwante te bespreken.

Welke stad?

Naar welke stad Maria reisde, is onduidelijk. Meerdere plaatsen in Juda worden geopperd in de diverse commentaren. Hebron als vrijstad is een mogelijkheid, maar omdat Zacharias een priester in de tempel was, lijkt een plaats dicht bij Jeruzalem meer voor de hand te liggen. Een oude traditie wijst A'in Karim (of Ein Karem) aan als woonplaats van de priester en zijn vrouw. Dat ligt een kilometer of zes ten zuidwesten van de hoofdstad en is dus op loopafstand van

de tempel. Ook is het van hier nog een kilometer of vijf tot de wildernis in de woestijn waar Johannes de Doper optrad en van wilde honing en sprinkhanen leefde. Het priesterstadje Jutta zou eveneens een mogelijkheid zijn. Maar we nemen Gods Woord te serieus om te denken dat Lucas' nauwkeurige onderzoek de naam van de stad waar Zacharias leefde en waar hij waarschijnlijk ook zijn lofzang uitsprak die wel in het evangelie is opgenomen, niet zou hebben opgeleverd. Dat hij die naam niet opschreef, moet betekenen dat wij erover na moeten denken. Het moet onze aandacht vangen en we kunnen overpeinzen waarom door de leiding van Gods Geest Lucas het nodig vond de woonplaats onbekend te laten.

Toepassing

Niet alleen aan het begin van haar zwangerschap reisde Maria naar het bergland van Juda. Bethleem lag in dezelfde streek en dus reisde ze vlak voor ze baren zou, nu met haar echtgenoot, weer naar deze omgeving vanuit haar woonplaats Nazaret. In het eerste geval wist ze dat ze binnen afzienbare tijd de Heiland kon verwachten; aan het einde van de zwangerschap stond ze vlak voor de komst van haar Kind. Maria is in beide gevallen het beeld van de gemeente Gods die haar Zaligmaker verwacht. Die verwachting was het sterkste in het eerste en het laatste tijdvak wanneer de Geest van God mede getuigt van Christus' terugkeer. Nazaret betekent 'de bewaakte' David mocht in Ps.34:7,8 uitroe-

pen: 'Deze ellendige hier riep en de HERE hoorde, Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden. De Engel des HEREN legt Zich rondom wie Hem vrezen, en redt hen.' Zij die zich ellendig weten en een relatie met de Heer hebben worden door Hem bewaakt en gered van de eeuwige dood. Zij zijn op weg naar het broodhuis (betekenis van Betlehem), de tijd dat de Heer komen zal en een rijk sticht van vrede en gerechtigheid, waarvan Hij, het levende Brood uit de hemel, de Koning zal zijn tot in eeuwigheid. Maar dat niet alleen: ze zien te allen tijde uit naar Zijn komst en willen te midden zijn van allen die God loven. De heidense volken worden in Hab.3:6 (Luth. vert.) de bergen en heuvels van de wereld genoemd, schrijft ap. Schwartz in het Boek van onze Tijd. In Juda's bergen vertoeven de sterken die naar de betekenis van de naam Juda (Godlover) Hem aanbidden, danken en eren. De gemeente Gods is op weg naar een nu nog ongekende stad, het hemelse Jeruzalem, dat uit de hemel zal nederdalen en waarvan ieder oprecht christen een bewoner wil zijn. Maria was op weg naar het huis van een priester, zoals de gemeente op weg gaat naar de priesterlijke status die men verkrijgt als overwinnaar.

Dienstbaar

'Wie is het, die de wereld overwint, dan wie gelooft, dat Jezus de Zoon van God is?' Dat vraagt de apostel Johannes in 1Jh.5:5. Het is een aansporing om niet te vergeten dat dit was door Hem

'die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is' (Flp.2:6,7). Wij zijn niet meerder dan onze Heer en die dienstknechtgestalte past ons, net zoals dat oprechte christenen het vaak niet makkelijk hebben. We worden echter geholpen door de wetenschap, onze blijde verwachting, dat onze Heer op komst is. 'Een vrouw, die baart, heeft droefheid, omdat haar uur gekomen is; maar wanneer zij het kind ter wereld heeft gebracht, denkt zij niet meer aan haar benauwdheid, uit vreugde, dat een mens ter wereld is gekomen' (Jh.16:21) leert de Heer en aan het einde van het hoofdstuk voegt Hij nog iets toe: 'Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (vs.33). Onze hoop richt zich op Zijn komst wanneer we burgers zullen zijn van die nu nog niet geziene stad met haar paarlen poorten.

A.W. Berkhof

Bekering (3)

Bekering houdt in het zich afkeren van de vreemde goden, een radicale breuk met de zonden en zich richten, zich wenden tot God. Dit betekent dat men zijn denkrichting en zijn levenshouding verandert en komt tot andere gedachten, het verkrijgen van een andere gezindheid van het hart. Een bekering is innerlijk. Het gaat om een innerlijke omkeer en vernieuwing van hart en levenswandel. Bekering betreft een inwendige verandering van gezindheid, gepaard gaande met spijt (en afschuw over vorige zonden) en boetevaardigheid. Men moet het evangelie geloven, dat is de blijde boodschap van verzoening met God, door het offer van Zijn Zoon.

Uiterlijk

Er is ook een uiterlijke kant. Men moet de vreemde goden wegdoen. In het mensenleven moet zichtbaar worden, dat men zich bekeerd (omgekeerd) heeft: het afsterven van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens (Rm.6:6). De tekst uit Mt.3:8 'Brengt dan vruchten voort, der bekering waardig,' houdt in dat in iemands levenswandel zichtbaar is dat hij/zij zich daadwerkelijk bekeerd heeft (zie Lc.3:10-14). Een oproep tot bekering is dus een positieve oproep tot het breken met de zonden om vervolgens onder belijdenis van zonden terug te keren tot God en het hart volkomen te richten op de Heer, opdat Hij vanuit Zijn volheid kan en zal schenken.

De bekering bestaat in het doen van die besliste keuze tussen God en de zonde, waarbij ons verstand, onze zin, onze wil en ons gedrag zodanig veranderd worden, dat wij niet meer de wereld en de zonde, maar alleen God willen dienen en in heilige wandel met en voor Hem leven (Ef.4:23,24;5:8).

Nieuw leven

Het gaat om toetreding tot het van Godswege geschonken heil en het nieuwe leven door de Geest. Daarom is deze bekering noodzakelijk en omvat de hele mens. Ze dringt diep door in het hele leven, in het totale wezen van de mens. Jezus Christus wordt het Middel-punt van zijn bestaan zoals door de apostel Paulus in Gl.2:20 wordt geschreven: 'Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, [doch] niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.'

'Christus leeft in mij' wil zeggen: 'ik geloof in Hem en ga verlangend uitzien naar Zijn komst. Voor mijn doen en laten, voor mijn handel en wandel zijn Jezus, Zijn leven en Zijn woorden richtsnoer. Niet uit dwang maar uit vrijwillige wederliefde. De Heilige Geest helpt mij om in vrijwillige gehoorzaamheid te leven. De bekering laat mij binnengaan in de nieuwe wereld van de genade Gods in Christus

Jezus. Bekering is zeker geen eenmalige zaak maar is in feite een voortdurend doortrekken van de eerste bekering tot in het leven van elke dag. Als het ware een 'dagelijkse' bekering met de Goddelijke eis van heiligmaking voor ogen.' Ons leven, onze levenshouding, het gehele leven dient namelijk te beantwoorden aan de Goddelijke eis, aan de koninklijke wet: 'Daarom dat er geschreven is: Zijt heilig, want Ik ben heilig' (1Pt.1:16).

Liefhebben

In Mr.12:29-31 leert Jezus: 'Het eerste van al de geboden is: Hoor, Israël! de Heere, onze God, is een enig Heere. En gij zult den Heere, uw God, liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uw kracht. Dit is het eerste gebod. En het tweede aan dit gelijk, is dit: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Er is geen ander gebod, groter dan deze.'

1. 'uit geheel uw hart': het hart in geestelijke zin is het meest innerlijke, centrale orgaan van het geestelijke leven, het geestelijke centrum waar het geestelijke leven uitgaat, zoals we vinden in Spr.4:23: 'Behoedt uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de uitgangen des levens.' De uitgang des levens is de bron, oorsprong van het leven, waar het geestelijk leven van uitgaat. Het hart is de plek die God in wil nemen, waar Hij wil wonen (Jh.14:15-23). Wij mensen moeten uit heel ons hart Hem liefhebben, belijden en navolgen. Dit is de opdracht tot discipelschap, te leren dat we nederig dienen te zijn en zachtmoedig. Onze affectie (aanhankelijkheid) dient op Hem gericht te zijn. Als we Hem liefhebben, bewaren we Zijn geboden. We zijn dienstbaar. De schat in het hart is de liefde. De bron van alles is de liefde.

2. 'uit geheel uw ziel': de ziel is het meest persoonlijke 'zelf' van de mens. In de Hebreeuwse taal vinden

wij hierover een aanduiding die wijst op de daden en inspanningen van de mens. Wij moeten bereid zijn er moeite voor te doen. Ons er voor willen inspannen; er tijd voor vrij willen maken.

3. 'uit geheel uw verstand': De Schrift zegt in Spr.1:7 'De vreze des Heren is het begin der kennis; de dwazen verachten wijsheid en tucht.' Bij verstand denken we aan wijsheid en kennis. Dat wil dus zeggen kennis van de Heer Zelf, Zijn werk, de heilsfeiten, van de leer, Bijbelkennis. Blijven lezen in Gods Woord en deelnemen aan de godsdienstoefeningen is voorwaarde.

4. 'uit geheel uw kracht': de instructie om te leven als christen. Ons ethisch handelen, ons praktisch leven is gegrond op het richtsnoer, zoals we dat ontvangen hebben in Gods Woord. Onze kracht is van nature klein, maar de ondersteuning krijgen we, door te bidden en waak-

zaam te zijn, van de Geest van God. 5. 'uw naaste liefhebben als uzelf': van nature zijn we al erg op ons zelf gesteld. We staan als eerste klaar om onszelf te vergeven. Zelfzucht en egoïsme zitten ingebakken in ons bestaan. Zoals we met ons zelf omgaan, zullen we moeten omgaan met onze naaste. Jezus leert in Mt.7:12 'Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus: want dit is de wet en de profeten.' Dit is de positieve wijze van het eraan ontleende bekende spreekwoord: doen aan anderen, wat jij (u) wilt dat anderen jou (u) doen. Dit betekent dat we ons in anderen moeten verdiepen. Als we van mensen houden, leren we hun noden en verwachtingen te doorzien, zoals ook God ons doorziet en geeft wat wij nodig hebben. *(wordt vervolgd)*

J.L.M. Straetmans

**Ten geleide
redactioneel commentaar
op actuele ontwikkelingen
in kerk en wereld**

Eenheid?

Elders in dit nummer vindt u een kort verslag van de Nationale Synode in Dordrecht, een initiatief van enkele protestantse kerken. Het is een mooie stap wanneer we zien dat christenen de eenheid van Gods kerk zoeken. Immers, schrijft apostel Paulus niet aan de Korintiërs: 'Is Christus gedeeld?' Hij bedoelt daar te zeggen dat er

maar één kerk van Christus is en dat gelovigen die zeggen van Paulus, van Apollos of Kefas te zijn, afbreuk doen aan de eenheid van de kerk, die toch van Christus is. Niettemin hebben er in de loop van de kerkgeschiedenis vele scheuringen plaatsgevonden, zeker na de Hervorming in de zestiende eeuw. Met velen betreuren wij die

verdeeldheid, zeker gezien onze eigen geschiedenis, zodat we maar geen grote mond moeten opzetten over wat er in de algemene kerk allemaal gebeurd is. We zouden dan boter op ons hoofd hebben.

Negatief

In het blad 'Het Zoeklicht' van 9 november schrijft redacteur Feike ter Velde een negatieve recensie over de bijeenkomst in Dordrecht. Hij noemt het zelfs een 'trieste bijeenkomst.' Zijn reden? 'Omdat weliswaar door enkelen werd gezegd dat Christus de grond voor onze eenheid moet zijn en niet de kerk, maar dat sneed mijns inziens weinig hout.' Even later noteert hij: 'We moeten bereid zijn ons voor God te verootmoedigen en de verdeeldheid als zonde belijden.' Met dit laatste kunnen we het van harte eens zijn, maar daar blijft zijn bijdrage steken. Uiteindelijk wijst hij nog naar de wedergeboorte, die zoals wij geloven bij de doop wordt geschonken. Niet voor niets wordt in Titus 3:5 geschreven over 'het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de heilige Geest'. Met zijn oproep tot terugkeer naar de Schrift kunnen we het eens zijn. Maar moeten we dan een poging als gedaan wordt door zo'n nationale synode bij elkaar te krijgen, verketteren? Wat zegt de organisatie zelf? 'De nationale synode stimuleert het gesprek van christenen onderling vanuit de overtuiging dat de zoektocht naar verbinding en eenheid een dankbare opdracht is, en dat verdeeldheid de blijde boodschap van het Evangelie in

dit land tekort doet.' Tegen zo'n gesprek is toch niets? Wij organiseren niet voor niets al meer dan tien jaar een ontmoetingsdag, vooral om het gesprek met andere christenen te stimuleren. Niet om onze eigen inzichten dwingend aan anderen op te leggen. Maar ook wij nemen de woorden van de Heer in Jh.17 buitengewoon serieus: 'opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.' Het gebrek aan christelijke eenheid doet inderdaad de blijde boodschap tekort en we moeten daarom ook verblijd zijn over alle initiatieven die de eenheid proberen te bevorderen. Natuurlijk niet als die eenheid ten koste gaat van de Waarheid Gods, maar blijft men zich verschuilen in de eigen denominatie, dan komt er niets van een gesprek of van eenheid en blijft de ere Gods sowieso geschonden.

Enkele vragen

Nu is de vraag of wij moeten oproepen tot eenheid. Is dat onze taak? Wat wij geloven staat voorin de Liedbundel vermeld: 'dat zij van Godswegen de opdracht heeft, om zoals de profeten Elia en Johannes de Doper het oude Godsvolk opriepen tot de wet en de getuigenis, de christenheid op te roepen tot de leer van de Heilige Schrift, zoals deze in de eerste eeuw van de kerk door vanwege de Heer geroepen apostelen, profeten, evangelisten en herders/leraars werd onderwezen.' In die tijd bestond de eenheid zoals hierboven al werd aangegeven en door

de apostel Paulus aan de Korintiërs werd voorgehouden. Christus heeft maar één lichaam. Voor God bestaat er maar één kerk van Christus. Dat is de reden dat wij altijd spreken van denominaties of kerkafdelingen. In die ene Kerk heeft de apostolische zending een taak. Voldoen wij daaraan? Naar wat de Heer de laatste jaren spreekt, kunnen we daaraan twifelen. Zijn we misschien te zelfgenoegzaam? Zijn we tevreden met wat we hebben en verliezen we langzamerhand de liefde tot de christelijke naaste, die misschien de oproep om terug te keren naar de oude paden tot nu toe heeft

gemist? Kunnen wij de 7000 die de knieën nog niet voor Baäl hebben gebogen niet bereiken omdat we er niet genoeg moeite voor doen? Stralen wij uit dat we Gods Zoon liefhebben en genieten van Zijn prachtige Woord? Wijzen wij voortdurend op Hem die ons Zijn gaven heeft gegeven, die sieraden van de Heilige Geest? Kijk wat mijn Heer gegeven heeft? Begrijpen wij dat in die christelijke kerk onze broeders en zusters verkeren die de uitnemende liefde van ook hun Heer nog niet kennen?

Oude paden

Wat behelst die terugkeer tot de oude paden? Is dat niet het geloof dat we afhankelijk zijn van de grote Koning, die Zijn leven heeft gegeven, opdat wij leven zouden? Is dat niet de aanname van heel de Schrift? Als we dat leren, dan moeten we ons er ook aan houden. Geschiedt dat ten volle? Ach, wij moeten bekennen vaak geen haar beter te zijn dan de mensen uit de wereld om ons heen. Maar dat doet afbreuk aan de boodschap die we hebben. Daarom is het enige dat we kunnen doen, ons verootmoedigen voor die Heer der kerk: wij zijn onnutte dienaren die hebben gezondigd tegen Hem, Die hemel en aarde gemaakt heeft en ondanks onze ontrouw, trouw houdt tot in eeuwigheid. Here, wees ons genadig en help ons uw waarheid niet te krenken, maar veeleer uw verbond te gedenken, net zoals U doet (Psalm 105:5 berijmd).

redactie

Troost

Op 3 januari 1874 schreef apostel F.W. Schwartz het volgende:

Dragen wij in dit nieuwe jaar als kinderen vooral zorg de Vader in de hemel te behagen door onderhouding Zijner geboden; alsdan zal Hij het bittere zoet maken en wij zullen dikwijls onder het lijden zien: God, de Here weet dat wij ons in lijden en strijden bevinden.

Dit toonde ik ook in de preek, gehouden zondagmorgen, aan, naar Lc.2:22: 'En als de dagen hunner reiniging vervuld waren, brachten zij Hem te Jeruzalem, opdat zij Hem den Heer voorstelden.' Ziedaar lezer, Jozef en Maria bleven arm en hadden reden te twifelen, want voor deze eerstgeboren Davidszoon, de Zoon Gods en de toekomstige Koning der koningen, konden zij maar een offer tot lossing brengen dat voorgeschreven was voor de armste Israëliet. Het door God tot hen van dit Kindeke gesprokene veranderde hunlied verdrukking niet. Doch ziedaar, tot hun geloofsversterking, toen zij de dienst naar de wet deden verrichten, kwam een man met zilverwit haar op hen toe, gedreven door de Heilige Geest. Hij nam dit Kindeke op zijn armen en sprak tot hun troost een zeer lieflijke profetie over het de Heer voorgestelde Kindje uit, ja, zodat Jozef en Maria zich erover verwonderden. Doch daarbij liet het de Heer niet. Ook een oude vrouw, bekend onder het volk als profetes, ook met zilverwit haar, werd gedreven tot deze arme familie en God gaf ook door haar mond

getuigenis: dit kindje in armoede ontvangen, is de beloofde Messias. Deze twee van de Heer gezonden, waren dan ook een trooster in het lijden en gemakkelijker was het hen geworden Gods doen met hen ook in lijden te zien en Jozef en Maria konden blijmoediger de tempel verlaten als binnengekomen te zijn.

Zie lezer, zo deed de Heer toen, zo zal Hij in dit nieuwe jaar met u en mij en alle eerstelingen en kinderen Gods doen. Onder het bittere zal Hij ook het zoete niet vergeten te geven. Maar ook op het geestelijk en gemeentelijk gebied (of werkkring) zal ons de Heer ter hulp snellen. Maria (haar naam betekent 'hoogbittere'), type der gemeente die eerstelingen of dienstknechten baart, is arm; zij weet wél, dezen zijn door de Heilige Geest in haar schoot gevormd. Ook Jozef, zijn naam betekent 'toegift' of 'bijgevoegd', is de type van Gods ordening in de gemeente. Beiden in armoede brengen zulk een eersteling om hem te stellen voor Gods aangezicht van de Heer. Met zorgen beladen verrichten zij de van God voorgeschreven dienst. Doch onder de dienst komt Simeon (zijn naam betekent 'verhoord gebed'), gedreven door de Heilige Geest om te profeteren dat deze eersteling is van God gegeven tot een val en opstanding voor velen in het geestelijk Israël en tot een teken dat wedersproken zal worden. Ook zullen bij velen de gedachten des harten openbaar worden. Dit getuigenis, komend (uit het mannelijke)

als een verhoord gebed, het weder-schenken van de gave der profetie, doet Jozef en Maria in verwondering zetten en beider geloof wordt versterkt; deze ondervonden armoede en beproevingen komen van de Heer. Daartoe geeft de Heer een tweede getuigenis door Anna (haar naam betekent "s Heren antwoord") als profetie door het vrouwelijke uit het geslacht Aser, 'de zaligheid' van Phanuël (Gods aanschouwer) die een weduwe is, ja dicht bij de 100 jaren oud. Want ook zij getuigt als enkele gemeente: 'Deze eersteling, tot bediening, of apostel gesteld is de verwachting van velen in Jeru-

zalem. Beiden, Simeon en Anna stoten zich niet aan deze van God getoonde nederigheid door Jozef en Maria en de eersteling ten toon gespreid. Beiden spreken, gedreven door de Heilige Geest van de eersteling, wat door Hem in de toekomst gedaan zal worden, tot troost van velen in het geestelijke Israël.

Zie lezer, zo weet de Heer onder verdrukking de Zijnen te troosten. Blijven wij de Heer dienen in het nieuwe jaar en Hij zal dan ons blijven te versterken!

F.W. Schwartz

Terugzien en vooruitkijken

(Ps.2:1-12)

De media, journaals en kranten analyseren gewoonlijk in december het oude jaar. Mijn vrouw attendeerde me jaren geleden op een stukje in het Nederlands Dagblad dat me raakte toen ik het las. Een columnist schreef: 'Lieve lezer, ik ben uitgeput, ik stop ermee. Ik ben uitgeput van het lezen van de krant en het luisteren naar de radio, het zien op de tv en van alle actualiteitenprogramma's. Van de onzin der deskundigen en wereldbeschouwers, van de oppervlakkigheid en kritiek in de media, van de onsmakelijke humor en grappen over het christendom. Ik zet voorlopig een punt achter het schrijven van columns en mijn weblog; ik ben uitgeput.'

Onrust

Herkennen we ons hierin? Want het kan zo maar zijn dat we met dezelfde gevoelens rondlopen en tegelijkertijd van de kerkdiensten, de gemeentelijke activiteiten en alle andere verplichtingen moe worden. Wat een natuurlijke en geestelijke onrust is er niet! Het is onrustig in de wereld met oorlog en dreiging van oorlog, zoals in Syrië (Israël), in Afrika, in Noord-Korea om er maar enkele te noemen. We vernemen van terreur en zelfmoordacties, van onnoemelijk veel conflicten; we zouden niet genoeg pagina's hebben om het allemaal te noemen. De een roept 'God bless America', een land dat klaarstond om met raketten Syrië aan

te vallen vanwege de gifgasmoord op de bevolking, terwijl aan de andere kant over heel de wereld werd gebeden: 'Heer, ontferm u over de volkeren.' In Europa en zeker in Nederland wordt God door velen losgelaten. Men speelt met vuur! Waar de een roept dat de (oude) mens meer zorg nodig heeft, staat de ander levensbeëindiging voor. Het kwade wordt geprezen (Zie Rm.1:32), terwijl de normen en waarden van de Bijbel worden uitgehold en de liefde tot God en de naaste, Zijn geboden en instellingen kwaad worden genoemd.

Als mensen zich tegen God verzetten wordt het donker en de harten van dezulken verduisterd. Prediker 1:14 leert dat alle daden van de mensen onder de zon ijdelheid zijn en najagen van wind. Er is nauwelijks nog plek voor God in het publieke domein. Je moet het geloof persoonlijk, voor je zelf houden of afgezonderd in je 'softe groepje'. Wat een achteruitgang!

Bereid?

Wat stelt de gemeente van Jezus Christus nog voor te midden van al die ontwikkelingen? Wat stel ik daarin voor? Wat is er van ons uitgegaan, gezien of gehoord? Wat heeft 2013 ons gebracht, ziende op de tekenen der tijden? Zijn wij persoonlijk dichter naar God toegegroeid of zijn we juist andere wegen gegaan? Door Woord en Geest roept God ons toe: 'Bereid u.' Bereiden is een werkwoord en betekent 'actief zijn', ons als gereedschap, een instrument in Gods hand laten

gebruiken, roepende 'Jezus komt, Zijn koninkrijk is in aantocht.' We worden herhaaldelijk door de Heer aangesproken, maar wat brengen we ervan terecht? Als we roepen, terwijl er geen aanstalten gemaakt worden die roep op te volgen, kunnen we misschien wel de woorden gebruiken van de columnist: 'Moe word je ervan.' Gelukkig wordt God niet moe of mat. Hij laat het werk van Zijn handen niet varen, want Hij is trouw aan Zijn verbond en Zijn belofte. We mochten vertroost en bemoedigd worden in het afgelopen jaar, alle sacramenten werden bediend, evenals het Woord. Nooit te vergeten is Zijn onmetelijke genade vanwege de kruisverdienste van Gods Zoon, waardoor we telkens vergeving van zonden kunnen en konden ontvangen.

2013

We konden in het jaar 2013 ootmoedigings- en bezinningsavonden houden, er werden een ontmoetings- en een maranatha-dag georganiseerd en we werden elke keer bepaald bij het licht op de kandelaar zijn. De Heer leidt ons daarin. Het is de stad Jeruzalem waar God verblijft, op een berg die ook wij mogen bewonen en waar we smaakmakers (zout) zijn opdat wij ons nog verblijden met Zijn werk. We kunnen met vreugde vervuld zijn vanwege de eeuwige liefde van de Bruidegom, onze Here Jezus Christus.

We hebben in dit oude jaar de Bijbel mogen lezen en ter harte kunnen nemen – wat een voorrecht van genade, dat ook zal

gelden voor het nieuwe jaar, zodat ons hart vol zal zijn van Zijn Woord en Zijn Geest. Maar we mogen terugziend ook Gods Woord lezen door de ogen van de psalmdichter als hij het heeft over het woeden (de onrust) van de volken (Ps.2:1). Zij alleen? Laten wij ons leiden en stellen wij ons in Zijn hand? Hoe zit het met de onrust en het woe- len binnen Gods volk, wat gebeurt er allemaal in Zijn kerk over het rond der aarde, de Una Sancta? De Heer sprak al in 2005: 'Ben Ik niet vele wegen met u gegaan in Mijne liefde? Nochtans wendt gij u af!' Dienen wij met tegenzin? God zoekt ons in Zijn liefde!

De psalmist, maar ook Jes.40:15 zegt: 'Zie, volken zijn geacht als een druppel aan een emmer en als een stofje aan een weegschaal.' Misschien denkt de mens dat hij regeert, maar God lacht om zulk een dwaasheid. God regeert. Hij is de Schepper en Eigenaar van de aarde en wat Zijn hand begon met een paradijs, zo zal Hij het ook eindigen. Het hemelse Jeruzalem zal uit de hemel nederdalen en een zuivere rivier van water, helder als kristal, zal ontspringen uit de troon van God en het Lam. Ja, waarlijk, alles wordt nieuw, de hemel en de aarde (Op.21,22).

De Gezalfde

Als de gezalfde Here nu opeens zou verschijnen, zou men voor Hem buigen? Het zou weleens niet zo gemakkelijk kunnen zijn voor Joden, christenen en ook moslims, die Hem allen verwachten. Men moet elke eigen gedachte prijs- geven, alle hoogmoed laten varen

en nederig zijn. Hij staat te komen; laten we dat niet vergeten als we vooruitzien naar het komende jaar. Heeft de geliefde Gezalfde ons hart geraakt? Ziet Zijn bruid ver- langend uit naar Zijn komst, zoals een verliefd of verloofd stel uitziend naar elke ontmoeting?

In het oude jaar waren er dank- bare, vreugdevolle mensen en er waren stille, verdrietige mensen. De mens, hoewel naar Gods beeld geschapen, heeft vaak het tegen- beeld van de liefde, namelijk de zonde laten zien. Gelukkig weten we dat het niet zo zal blijven, want Gods boodschap is dat eenmaal de eerste dingen voorbij zullen zijn gegaan: 'en Hij zal alle tra- nen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste din- gen zijn voorbijgegaan' (Op.21:4). Dat mogen we weten, geloven en hopen, ook voor het nieuwe jaar. Daarom, houdt wat gij hebt, houd vol gemeente! Het nieuwe hoort bij Gods koninkrijk, bij Zijn licht, bij Zijn toekomst. De tijd gaat snel, hoort naar het Woord van de Heer. Wie in Christus is, is een nieuwe schepping en die vernieuwing begint waar mensen zich scha- ren rondom Hem. Waar mensen roepen tot God, het Lam volgen waar Hij ook gaat. Waar de Heilige Geest en de bruid roepen: 'Kom!' Mag het ook zo in 2014 zijn: 'O God, Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede.'

Een gezegend oud- en nieuwjaar gewenst!

H. van Dusschoten

Inhoudsopgave 39ste jaargang

Artikel	Auteur	Nummer
150 jaar apostolische zending	redactie	54 (najaar)
Actie 'Red een kind'	A. Hobé	52 (voorjaar)
Advent 2013	J.R. Misset	55 (winter)
Bekeer u, want Jezus komt (1)	J.L.M. Straetmans	53 (zomer)
Bekeer u, want Jezus komt (2)	J.L.M. Straetmans	54 (najaar)
Bekering (3)	J.L.M. Straetmans	55 (winter)
Benjamin in nood	redactie	52 (voorjaar)
Boekrecensie	A.W. Berkhof	54 (najaar)
Bouwen door het geloof	F.A.J.M. Thesselaar	54 (najaar)
De brief van Elia	A.W. Berkhof	54 (najaar)
De lijdensgeschiedenis	F.W. Schwartz	52 (voorjaar)
De schat in de akker	Th. Oudakker	54 (najaar)
Doven of aanwakkeren	J. van den Akker	53 (zomer)
Een onbekende stad	A.W. Berkhof	55 (winter)
Eenheid	redactie	55 (winter)
Gods beloften	M.S. Antonisse	52 (voorjaar)
Goed gelovig of goedgelovig	J. Hanegraaf	52 (voorjaar)
Het Lam Gods voor ons op aard' geslacht	A. Hobé	52 (voorjaar)
In maar niet van de wereld	redactie	53 (zomer)
Inhoudsopgave 39 ^{ste} jaargang	redactioneel	55 (winter)
Jaaroverzicht 2012	redactioneel	52 (voorjaar)
Nationale synode 2013	redactie/A. Hobé	55 (winter)
Overstappen in Patara	A.W. Berkhof	53 (zomer)
Perge	A.W. Berkhof	52 (voorjaar)
Pinksteren, een oogstfeest	H. Blumink	53 (zomer)
Soan (Zoan)	A.W. Berkhof	54 (najaar)
Terugzien en vooruitkijken	H. van Dusschoten	55 (winter)
Troost	F.W. Schwartz	55 (winter)
Wat zoekt gij de Levende bij de doden?	R.F. Bijster	52 (voorjaar)
Woord: hoornaar	A.W. Berkhof	53 (zomer)
Woord: kataluma	A.W. Berkhof	55 (winter)

kapel van de gemeente Utrecht

De erediensten worden op zondag gehouden te:

Amersfoort	Banckertstraat 3	10 en 17 uur
Amsterdam	Burg. Röellstraat 199	10:30 en 17 uur
Arnhem	Uitzichtkerk, Zaslaan 22	10 en 17 uur
Enkhuizen	Zuiderhavendijk 25	10:30 en 17 uur
's-Gravenhage	Willemstraat 69	10 uur
Groningen	Geulstraat 14	10 uur
Haarlem	Wilhelminastraat 21	10 en 17 uur
Utrecht	Herenweg 7	10 en 17 uur
Wageningen	Churchillweg 138,	
	hoek Kolkakkerweg	10 en 16:30 uur
Zierikzee	Lutherse kerk	10 uur
	Gat van West-Noord-Westen	tweemaal per maand

Hersteld Apostolische Zendingkerk

Correspondentieadres: H.F. Rijnders, Hogerbeetsstraat 32, 2242 TR Wassenaar